

GERALD DURRELL
La meua família i altres animals

Catalina Luque
Professora
de Llengua i Literatura
IES Antoni Llidó · Xàbia

Us heu adonat que hi ha disciplines artístiques que es transmeten de pares a fills? El talent és genètic? Les arts escèniques ens ofereixen nombrosos exemples de nissagues que han brillat al llarg de vàries generacions: els **Cava-Alba**, els **Merlo**, els **Vico**, els **Aragón**, els **Bardem**, les **Piquer**...

La literatura, però, no és un d'estos camps. Sembla que l'art de la paraula és un do individual, no transmissible genèticament. No és habitual que passe de pares a fills o que es done entre germans. Però tota regla té la seua excepció. A la nostra cultura gaudim de l'exemple dels **Goytisolo (Juan, Luis i José Agustín)**. A la literatura anglesa comptem amb dos exemples molt meritoris de germans que vam destacar al mateix temps al camp de la literatura: la més obvia són les **Brönte**, la que ens interessa ara són els **Durrell**.

Gerald Durrell és el germà menut de **Lawrence Durrell**, una de les figures fonamentals de la literatura anglesa posterior a la II Guerra Mundial, autor del **Quartet d'Alexandria**. Gerald no es pot comparar amb el seu germà gran en quant a alè literari, però va ser una persona inquieta, interessant i, sobre tot, un enamorat del món natural i de la literatura.

Nascut el 1925 a l'Índia britànica, Gerald va destacar com a naturalista i com a divulgador i creador de la consciència d'allò que podríem denominar un ecologisme primitiu (i ací hem de fer referència a una altra família anglesa, recordeu els **Attenborough**? Sir **David** va ser a la BBC l'espill al qual es va mirar el nostre **Félix Rodríguez de la Fuente**). El 1958 la seua preocupació per la protecció dels animals i la divulgació el va portar a fundar el Zoo de Jersey (Gran Bretanya).

Però Gerald Durrell va ser molt més que un naturalista. La seua vocació de compartir amb la resta de la gent l'amor per la natura el va portar cap a la literatura. I va ser un autor molt prolífic! Dins de la literatura de ficció moltes vegades se li ha encasellat dins de la literatura infantil i juvenil. I és cert que molts dels seus llibres tenen com a destinatari aquest tipus de públic (ara en diuen *target*), però jo us assegure que *La meua família i altres animals* em va encantar quan tenia tretze anys i que m'ha tornat a encantar ara que tinc... taitantos.

Esta és la primera d'una trilogia (això també és cosa de família, Lawrence va agrupar les seues novel·les en tetralogies, pentalogies...) on Durrell

explica els quatre anys (del 1935 al 1939) que la família Durrell (la mare i els quatre fills) va viure a Corfú. Naturalment, no cal dir que durant aquell període l'únic que va aprendre a parlar grec amb fluïdesa va ser el jove Gerald, però aquesta història ja la coneixem...

El narrador ens conta en primera persona les experiències d'un xiquet britànic al que, de sobte, solten en un món exuberant, que bull de llum, vida i color. I com que des de ben menut té vocació naturalista, registra a la seua memòria cada planta, cada insecte, cada olor, cada soroll i també totes les persones que l'envolten (la seua família inclosa) i ens els presenta com si d'un quadern de camp es tractara. Cada personatge està descrit amb els seus trets essencials, especialment la mare, **Larry** (que si és veritat el que conta Gerry havia de ser una persona encantadorament insofrible) i el naturalista grec **Theodore Stephanides**, amic i mentor de Gerry, el qual es converteix en el guia del nostre protagonista per la natura mediterrània.

La mirada de Durrell és sempre amable cap a les persones, encara que té aquell toc irònic tan britànic. Admira els seus amics pagesos que, malgrat no tenir gairebé res, sempre troben alguna cosa per compartir amb ell (un raïm, unes figues, un trosset de formatge...). Observa amb divertida distància certs costums dels nadius absolutament allunyades de l'educació britànica. Però on es desplega tota la força de la novel·la és en la descripció de la natura que l'envolta.

La terra, el mar, les plantes, els animals són els veritables protagonistes de la novel·la. Un oliver és un univers. Un mur de pedra seca pot ser la cova del tresor. El mar és mina inesgotable d'aventura. Quan hom té onze anys, què hi ha de més interessant al món que sorprendre el ritual amorós dels alacrans? (per favor, heu de llegir l'episodi en què Gerry guarda una femella d'alacrà dins una caixa de mistos que, per error, cau en mans de Larry). Què pot ser més èpic que la lluita a mort entre un tocacampanes i un dragó? Segurament, ni **Homer** haguera fet mai una descripció més vibrant que la que trobem a la novel·la. Hi ha alguna cosa de més lògica al món que demanar-li a un convicte, condemnat per assassinat, en permís de cap de setmana, que et regale una gavina que té pitjors instints que el seu amo?

L'habitació de Gerry sembla un zoològic. Larry es queixa en moltes ocasions que és un parany mortal. Però no ho és. És un gabinet d'Història Natural viu, una arca de Noé, un lloc on ser lliure amb allò que et fa més feliç. Les catàstrofes variades que s'hi originen són danys colaterals i, normalment, estan provocades per la falta d'empatia dels adults que no respecten l'espai i la idiosincrasia dels seus habitants.

Què més us puc dir? Us convida a llegir aquesta novel·la amable, divertida i que vessa amor per la natura. Potser no és una de les grans novel·les de la nostra època, però el somriure, tan necessari en aquests temps que hem viscut/vivim?, està garantit.

